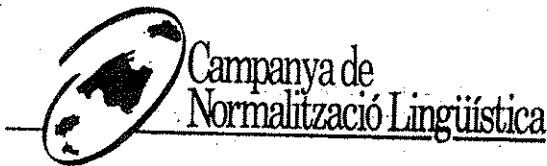

LÍNIA DIRECTA

amb la Campanya de Normalització Lingüística

III

Palma
1993

Línia Directa

© Aina Moll

Producció: Campanya de Normalització Lingüística de les Illes Balears

Fotocomposició: Documenta Balear s.a.

Impressió: Antoni Rotger

Dipòsit Legal: PM-1.364/1991

III

Nostre / nostra

Una simpàtica veu jovenívola ha deixat al nostre contestador una pregunta adreçada especialment “a n’Aina Moll”: “Em podria dir quan s’escriu **nostra** amb a o **nostre** amb e?”

Me pareix, amigueta, que no escoltes gaire les explicacions del professor de català (si la teva veu no m’engana, encara vas a escola o institut, o hi anaves fa ben poc)... Però t’ho diré amb molt de gust: **nostra**, amb a només s’escriu quan acompanya un nom femení singular: “**la nostra ciutat**, per exemple; en els altres casos (amb un nom singular masculí i amb tots els plurals) aquest possessiu s’escriu amb e: **el nostre poble, els nostres pobles, i també les nostres ciutats**. Si fossis valenciana, no hi tindries cap problema, perquè els valencians pronuncien clarament **nostre, nostra i nostres** tal com ho estableix l’ortografia. I és precisament per respectar la pronúncia valenciana que les normes d’ortografia de la a i la e àtones s’han fixat de manera tan complicada per als illencs, els barcelonins i, en general, els parlants del català oriental.

Així, només en el singular, hem de distingir **nostre / nostra, altre / altra, negre / negra**, que els valencians distingeixen (i els castellans també: *nuestro / nuestra*, etc.), i en canvi hem d’escriure sempre amb e adjectius que en valencià (i també en castellà, generalment) es pronuncien amb e en masculí i femení: **un cos simple, una regla de tres simple**.